

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Perth, ngày 10- 02- 1985

Quy Giác Chơn Giác

Quy Giác Chơn Giác

Perth, ngày 10- 02- 1985

Thưa các bạn,

Hôm nay là buổi chung Thiên tại Perth, chúng ta đồng giữ thanh tịnh hướng thượng và nhận lấy những món quà của các bạn đạo khắp thế giới đã gửi gắm nơi tôi chuyển đến các bạn. Đây là trạm chót của Úc Châu, trong ít hôm nữa tôi sẽ rời khỏi đây đi qua Hongkong.

Nhân dịp này chúng ta chung Thiên để tưởng niệm Bề Trên và cảm ơn Thượng Đế, Đấng Cha Lành đã cho chúng ta có cơ hội tương ngộ nơi đây, trong tình thâm huynh-đệ, tử-muội tương giao trong một ý chí vô cùng thanh thoát tự tu tự tiến. Quyết tâm chọn một

con đường trở về với chánh giác, trở về với chính ta, trở về với phần hồn, trở về với những sự hòa ca Càn Khôn Vũ Trụ đã và đang chờ đợi chúng ta!

Mọi người chúng ta đã khép mình trong thanh tịnh, không hướng ngoại; chỉ hành Đạo chẳng giành Đạo, thì tâm chúng ta luôn luôn thanh thản và nung nấu phần chánh yếu đó là: thanh tịnh và sáng suốt. Chúng ta đã có đường lối, có Pháp khai mở bộ đầu, khai mở ngũ tạng, để qui hội một chơn Điện ngay trung tim bộ đầu, đó là “qui Không”. Qui tâm Đạo Pháp thì cái Chơn Tâm của chúng ta có, rất mạch lạc rõ rệt. Trung tim bộ đầu xuất phát lên thanh nhẹ, thanh nhẹ là hòa hợp với Trời. Đạo Trời phát triển, hòa hợp với tất cả Càn Khôn Vũ Trụ, hòa hợp với vạn linh tại thế, để nhận ra chơn tướng của từ bi; chúng ta học từ bi và thực hiện từ bi.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta mọi tâm linh mang một xác phàm lớn nhỏ như nhau, mắt, mũi, tai, miệng ngũ tạng, nhưng mà tâm thức và trình độ đều khác nhau, tùy theo chu trình tiến hóa đã nhiều năm nhiều kiếp.

Ngày hôm nay chúng ta mừng được có một Pháp khứ trực lưu thanh, để giải tỏa mọi sự trực ô phiền muộn động loạn từ bên ngoài đưa vào thử thách, để cho ta có một cơ hội thức tâm. Ngày nay chúng ta có Pháp, chúng ta lại thức tâm sớm hơn. Càng tu các bạn thấy: càng thấy các bạn, càng trở về với sự thanh nhẹ và thấy rõ chúng ta tránh cái cảnh bơ vơ. Tại sao tu một mình, ngồi một mình để thấy tránh cái cảnh bơ vơ? Vì các bạn đã ý thức rõ là hơi thở Thanh Khí Điền của cả Càn Khôn Vũ Trụ luôn luôn nung nấu nuôi dưỡng tâm thức của các bạn, rất âu yếm! Đó, nó là một biến yêu trong tâm thức, để đưa các bạn tiến tới

giải thoát. Từ kiến thức này cho đến kiến thức nọ, từ động loạn này bước qua tới động loạn nọ, rồi dứt điểm động loạn trở về với thanh tịnh!

Cho nên chúng ta bất phân giai cấp nam, phụ, lão, thiếu đều có một duy thức khai triển của tâm linh. Cho nên ngày hôm nay chúng ta phải khổ hạnh. Muốn có một ngày an nhàn, nhàn hạ trong tâm thức thì phải khổ hạnh, phải làm việc cho chính mình. Ngày hôm nay các bạn đã bỏ công ra tu là làm việc cho chính các bạn, mà làm việc gì? Lập lại trật tự, tháo gỡ động loạn, qui nguyên chơn giác. Sự tu học nó nằm ở đâu? phải xem nhiều sách lắm ư? Không! Nó nằm trong cuốn Kinh Vô Tự sẵn có trong nội tâm của các bạn, nó diễn biến từ giây phút khắc, hướng độ tâm linh tiến hóa vô cùng. Nếu các bạn thanh tịnh hướng nội thì các bạn sẽ thấy rõ Kinh Vô Tự nằm hẳn trong các bạn. Thượng-Trung- Hạ của cái Tiểu Thiên Địa này đều đã đề ra và

viết rất mạch lạc, để cho chúng ta thấy lúc đến cũng như lúc đi. Những sự khai triển trong tâm thức hay là ứ đọng vì sự trì trệ bê trễ lười biếng của mỗi cá nhân.

Ngày hôm nay các bạn đã cố công, bỏ chút ít công ra tu thì phải cố công giữ lấy phần thanh tịnh. Lúc nào cũng ôm lấy thanh thân là quý báu, sự thanh thân nhàn hạ thì cái gì cũng giải quyết. Việc xảy đến khẩn trương cho các bạn, nhưng mà các bạn dùng tâm thức nhàn hạ hưởng độ, thì việc gì các bạn cũng thấy rõ. Vì cuối cùng của nó là phải giải quyết bằng thanh tịnh và sáng suốt. Cho nên đối với gia cang, đối với sự kích động của xã hội cũng vậy, cũng có bấy nhiêu công chuyện đó thôi. Nếu chúng ta biết tịnh, cứu cánh cuối cùng của nó thì chúng ta sử dụng rất dễ dàng. Nếu chúng ta bôn chôn theo sự động loạn, theo sự kích động, thì chúng ta đã phản lại Nguyên Lý của Thượng Đế. Thượng Đế tạo sự kích động và phản động để

thức tâm chúng ta, chớ không kêu chúng ta theo sự kích động và phản động. Tại sao dụng sự kích động và phản động để thức tâm? Vì có sự kích động và phản động mới thấy rõ sức mạnh của chính bạn. Ngày hôm nay quý vị đã có vợ, có chồng, có gia cang. Đó, thấy ta có sức mạnh rồi. Ngồi thanh tịnh một chút xem: nuôi con đến 10, 15 tuổi, biết bao nhiêu công chuyện mà chúng ta đã làm, mà ngày hôm nay chúng ta lại vui, vui ở chỗ nào?

Chúng ta thức tâm thấy biết được địa vị làm mẹ, địa vị làm cha, thấy ổn định hơn xưa nhiều. Qua những cơn nhồi quả lại thấy giá trị của chính ta cũng như giá trị của cả Càn Khôn Vũ Trụ, giá trị của những Vị kính yêu tiền bối đã đi trước. Thượng Đế uy nghi đã ân độ cho chúng ta từng giờ từng phút. Chúng ta phải càng thấy rõ hơn, càng thấy bàn tay của Ngài đang ôm ấp chúng ta, đang nung nấu thương yêu, gửi

cho chúng ta những thương yêu quý báu. Những tia sáng vô cùng, chiếu diệu trong tâm thức của chúng ta. Qua tứ quan mắt, mũi, tai, miệng chúng ta thấu Nguyên Đản của cả Càn Khôn Vũ Trụ, chính Thượng Đế đã ân ban.

Ngài đã điều luyện phần sáng suốt để gởi gắm cho chúng ta được hưởng một phút giây sáng suốt trong Tham Thiên nhập định, để tận hưởng niềm tin sẵn có của chính chúng ta. Đi, đi, chúng ta cứ đi mãi, đi trong hành trình thanh nhẹ, tha thứ và thương yêu cởi mở vô cùng! Quý tất cả, yêu tất cả, xây dựng cho tất cả, tình thương vô cùng sống động. Chúng ta đã tìm tòi ngay tình yêu sống động của người nghiêm phụ tại thể bằng da bằng thịt, một hiền mẫu tại thể bằng da bằng thịt, đã ôm ấp một niềm tin thương yêu một bày con khờ dại. Quá thương yêu mới tạo sự khát khe để xây dựng cho con. Quá quý niềm tin sẵn có của người,

người biết Trời Phật đã ban cho người có sức sống, người muốn ban sự sống cho các con và muốn kiến tạo cho cái thế giới hòa bình, muốn kiến tạo cho một cảnh tươi đẹp Thiên Đàng tại thế. Không có cha mẹ nào mà quên con, cha mẹ nào cũng quý con, thương con bảo bọc con đến hơi thở cuối cùng!

Ngày hôm nay chúng ta lại hiểu được chúng ta Tham Thiên, chúng ta hiểu Thượng Đế đã bao bọc chúng ta, đã tạo ra Càn Khôn Vũ Trụ và bao bọc chúng ta từ giờ phút khắc, bất cứ lúc nào, tiến tới vô cùng. Từ động loạn của Càn Khôn Vũ Trụ trở về với thanh tịnh siêu thoát ở bên trên, toàn là sự sắp đặt tinh vi khai triển cho Tâm Linh, thì hiện tại chúng ta đang ở đâu? Chúng ta đang làm con, chúng ta đang làm cha, chúng ta đang làm mẹ, chúng ta đang làm một người dân, chúng ta là công cụ của Thượng Đế. Vậy chúng ta nên chấp nhận những chiều hướng nào? Do

đó chúng ta mới cảm thấy từ mọi trạng thái mà có, thì chúng ta là từ mọi trạng thái mà có thì cái nhãn của chúng ta càng ngày càng lớn rộng. Sự hòa của chúng ta càng ngày càng khai quang.

Cho nên người tu ý thức được nhãn hòa, giá trị của tình thương. Các bạn đạt được sự nhãn hòa rồi, thì các bạn là món quà yêu quý của chúng sinh. Nói ra của đôi môi rất dễ nhưng thực hành phải khó, phải nhiều năm điều luyện, phải dự những cuộc nhồi quả. Những sự nhẫn nại vô cùng, tự dẹp tự ái mở tất cả các cửa ngõ để đón tất cả những ánh quang sáng chiếu trong tâm thức của chúng ta. Hành trong thanh tịnh mới thật sự là hành, hành trong động loạn hành được cái gì?! Ở đời quá động loạn, mượn chuông, mượn mõ, mượn đủ thứ hết. Nhưng mà tâm không chịu sửa, không chịu dìm vào tâm, không thấy đây là một cảnh Chùa chiền quý báu. Bên ngoài vật chất có thể tạo

được, tại sao Tâm Linh chúng ta không tạo được? Tại sao có ngôi Chùa để làm gì? Để ảnh hưởng chúng sanh và cho chúng ta thấy sự nghiêm nghị, nghiêm trang trong Chùa. Sự cao đẹp của chúng sanh đã đề xướng tôn thờ thì tại sao chúng ta không đem Chùa vào tâm để thực hiện, rút ngắn thời gian và dễ tiến hơn?

Cho nên Vô Vi phải đem tất cả vào tâm, từ mọi trạng thái phải đem vào tâm để thanh lọc và vun bồi giá trị cao siêu quý báu đó, để nuôi dưỡng đời đời bất diệt trong chu trình tiến hóa. Không chê một ai, không ghét một ai, không hận thù một ai và chúng ta thấy rõ cái đẹp cái quý kể cả vật chất hiện tại. Như tôi vừa phân tách, một ngôi Chùa tốt đẹp lịch sử để cho chúng ta ghi nhớ, ghi nhớ rồi để đâu? Phải để vào tâm, nếu các bạn ghi nhớ rồi vứt đi thùng rác thì cũng mất giá trị.

Hình ảnh của Đức Phật đã thành công qua bao nhiêu cơn nhồi quả điều luyện Ngài mới được thanh sạch, trở về với 36 tướng tốt. Nếu Ngài không chịu sửa Ngài thì không bao giờ có thể thể hiện được 36 tướng lành. Ngày nay chúng ta noi theo lời giảng của Ngài, chính Ngài là người đi trước đã nói cho chúng ta nghe: “Nhơn nhơn giai thành Phật”, vậy chúng ta là gì đây? Chúng ta cũng là một vị Phật, nếu chúng ta bằng lòng học hỏi hành triển như Ngài và chịu khổ hạnh như Ngài. Chấp nhận vượt qua mọi sự phản trắc như Ngài thì mới có sự thanh sạch tốt đẹp, khai triển trong Tâm Linh, lấy oán làm ân, luôn luôn nó như vậy. Các bạn đã đọc Kinh và các bạn đã nghe các Thầy giảng hơn, nhưng mà chỉ thiếu hành!

Ngày hôm nay ta lui về dung điểm thanh tịnh, để tự hành tiến hóa thì quý biết là bao nhiêu! Ngày nay huynh đệ tử muội của chúng ta: “Đồng thanh tương

ứng, đồng khí tương cầu”, nhắm mắt trong thanh tịnh để tìm hiểu Nguyên Lý trong nội thức và đọc lại cuốn Kinh bao nhiêu kiếp. Chính ta đã mang, đã viết, đã vẽ, đã trữ, đã giữ trong tâm thức. Cuốn Kinh đó chỉ ta mới là có quyền đọc. Mọi người chịu dòm trở lại cái cảnh nội tâm mới đọc được cái quá khứ của chúng ta. Chúng ta đã làm điều ác ôn, chúng ta đã bất chấp, chúng ta đã công cao ngạo mạn, chúng ta đã quên nguồn gốc, chúng ta đã tha phương cầu thực và không biết đường về.

Ngày nay chúng ta thức tâm đọc lại hành động sai trái, sai lầm; tưởng ta là sáng suốt, hướng độ đầu này, hướng độ đầu kia, hướng độ đầu nọ, mà quên hướng độ ta, cho nên mất gốc! Chờ “Tịnh” chúng ta mới thấy rõ: chính tôi đã quên tôi! Bây giờ tôi phải trở về với tôi và phải đi với tôi, thì các bạn có cơ hội đọc lại cuốn Kinh đó. Cuốn Kinh đã viết từ bao nhiêu

kiếp, sống động vô cùng, mà đâu có chịu khó ngồi lại để lật từ trang, kiểm điểm lại mà xem: Có kiếp làm vua, có kiếp làm dân, có kiếp làm ăn cướp, đủ chuyện! Làm nam, làm nữ, làm cây cỏ hoa quả, bị ràng buộc trong chu trình tiến hóa!

Ngày hôm nay chúng ta thanh tịnh mới thấy giá trị của sự tiến hóa, chúng ta càng tu mới thấy rõ sự siêu diệu Bề Trên sắp đặt. Những sự bất ngờ mà các bạn đang hưởng đây, ngay chúng ta đang ngồi Thiền trong căn phòng này, cũng là chuyện bất ngờ đó các bạn ơi! Làm sao chúng ta có khả năng có một căn phòng tốt đẹp, trật tự, mà mọi người đã lo cho chúng ta? Chuyện không ngờ đó các bạn ơi! Cũng là cái chuyện mong muốn đã nhiều kiếp, ngày nay chúng ta mới có cơ hội tương ngộ nơi đây để học Đạo, để trao đổi tâm thức trong thanh tịnh; chứ không phải bằng lời nói sân si để tạo sự đổ vỡ bất chánh.

Chúng ta trong trầm lặng tự tu, tự thức, thấy sự sai lầm của chính mình quá nhiều, thấy sự trì trệ của chính mình quá nhiều, thấy sự tham muốn vô lý quá nhiều! Nó đã gieo rắc trong tâm hồn của chúng ta càng ngày càng yếu ớt. Cho nên ngày hôm nay chúng ta vươn lên có một điểm sáng, đã chiếu cho chúng ta thấy chúng ta là vô cùng, thấy phần hồn của chúng ta là bất diệt. Cho nên tia sáng hy vọng đó, chúng ta phải bỏ công ra vun bồi và chịu đi trong một niềm tin bất khuất, để trở về với sự chánh giác của chính mình. Các bạn hãy nghiên ngẫm tất cả những cái gì bạn thấy, những cái gì bạn nghe, những cái gì bạn thuyết. Nhưng mà rốt cuộc rồi bạn chỉ có thiếu sự thanh tịnh và sáng suốt mà thôi!

Ngày hôm nay với một phương pháp vồn vẹn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là để đem lại sự ổn định cho chính bạn. Nhưng mà ai, ai là người sẽ đem lại cho

bạn? Chính bạn đó bạn! Bạn phải hành, bạn phải giữ trật tự, bạn mới ổn định, bạn mới có cơ hội lật những trang Kinh Vô Tự trong tâm thức của các bạn, đọc lại cho kỹ càng, một chữ đáng ngàn vàng chính bạn đã viết.

Cho nên chúng ta đã cố gắng, chúng ta đã vượt qua những sự nan giải, những sự kích động, những sự thử thách. Nam hơn tu thì bị nữ giới thách, nữ giới tu thì bị nam giới thách, thử thách. Nhưng mà xem ta có tri chí, có thật sự đi không? Nếu chúng ta đi thì cứ một mạch đi, vì sao? Chúng ta đã nhận định cuối cùng thì vô nam vô nữ, nam nữ sẽ hòa là một. Tại sao chúng ta không tìm cái cuối cùng trường tồn, không mất tình yêu vĩnh cửu, chúng ta ôm tình yêu tạm bợ để làm gì? Đau khổ! Các bạn hỏi khổ rồi được cái gì, đau rồi được cái gì? Chỉ được có cái thức tâm và chán ngán nó và phải từ bỏ nó mà thôi! Vậy thì chúng ta đi thẳng

một con đường, để qui nguyên âm-dương ở tương lai: vô nam vô nữ, thì con đường rút ráo giải thoát có đáng đi không các bạn? Vì trước sau các bạn cũng phải đến, nên xây dựng niềm tin và sử dụng khả năng sẵn có của chính mình mới có cơ hội đi. Trên đường đi biết bao nhiêu sự chông gai thử thách, về tình cảm giữa nam nữ và màu sắc đã trêu ghẹo tâm thức của hành giả. Coi xem hành giả có bình tâm để quán thông vạn nẻo không? Nếu không bình tâm thì vạn nẻo sẽ xua đuổi chúng ta xuống Địa Ngục.

Cho nên càng tu càng bị thoái bộ, rồi đâm ra mê tín dị đoan. Thời đại văn minh không cho phép nữa các bạn ơi! Khoa học đã thay thế bùa phép, khoa học là sự chứng minh để cho các con người thấy rằng: phải cố gắng tìm hiểu mới có kết quả. Thì ngày hôm nay chúng ta ở đâu? Ở trong giới khoa học của tâm thức, siêu khoa học, phải cố gắng để chứng minh và

thấy rõ: thấy hồn ta, thấy chỗ để đi, thấy những thắng cảnh cao đẹp Càn Khôn Vũ Trụ. Vượt qua khỏi Càn Khôn Vũ Trụ nó có những nơi an nghỉ thanh tịnh, để cho phần hồn có cơ hội tiến hóa tới vô cùng, học hỏi tới vô cùng; thấy rõ nghiệp duyên của chính họ để nó tiến!

Cho nên chúng ta cũng ở trong sự cố gắng, trong sự nghiên cứu mà cộng với sự thực hành, không còn sự trì trệ nữa. Chúng ta đã dự trù trước từ lâu, đã tác trước từ lâu, ngày nay chỉ đọc lại và hành tiến mà thôi. Cho nên không có gì quý hơn sự thanh tịnh để lắng nghe những sự sai lầm của chính mình. Cho nên ngày hôm nay các bạn ngồi đây để lắng nghe những sự sai lầm của hôm qua; mà biết nghe được sự sai lầm của hôm qua thì sẽ nghe được bao nhiêu chuyện của tiền kiếp, của trước kia, lần lượt chúng ta nghe hết.

Chúng ta phá vỡ cái màn u minh đó để đi thẳng lên. Cho nên nhiều người muốn hỏi tiền kiếp tôi là gì, tôi đã làm gì, tôi là ai, để chi? Để tạo sự sai lầm, dù biết tôi tiền kiếp như vậy mà tôi không hành và tôi hiểu rõ tiền kiếp như vậy tôi dùng thêm mảnh lối xảo trá để tôi đi thẳng hơn, hay là tránh cái đó, thì tự nhiên là tôi thiếu thật thà với chính tôi. Tôi đã gạt tôi thì tôi phải bao nhiêu năm, bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng tôi mới xây dựng được cái phần dũng chí thanh tịnh đó để tiến hóa. Nhưng mà bây giờ tôi rút ngắn và đi sai đường, thì dũng chí không có, mà tiến hóa cũng không!

Cho nên cái bí mật của Thượng Đế làm rất tinh vi. Khi các bạn luân hồi lại thế gian đây, là quên hết những chuyện quá khứ, rồi nắm lấy, thích mà làm. Đó, rồi đi sâu vô, té ra tiền kiếp tôi với người này như vậy là như vậy, xảy ra rồi các bạn mới biết. Khi biết được là chúng

ta đã xây dựng được một phần dũng chí sẵn có của chính mình. Cho nên cái bí mật đó đã đưa con người trở nên hùng mạnh và sáng suốt, ổn định. Chứ không phải tôi biết hết rồi không hành thì còn tệ hơn người không biết. Biết hết không hành thì tệ hơn người không biết! Cho nên chúng ta thực hành Đạo chứ không có giành Đạo. Đừng có đọc nhiều rồi nói dóc, nói về Đạo này, Đạo nọ mà không chịu hành, vô ích! Chúng ta hành Đạo không giành Đạo, thì ở nơi nào các bạn cũng đã và đang tu trong một kiếp này. Nhân Đạo, Thiên Đạo, phước-huệ song tu, có vợ có chồng, có con có cái đó là Nhân Đạo, tiến về Thiên Đạo là Tâm Linh.

Cho nên trên đường tu tất cả đã và đang trên đường tu, trong cái khuôn khổ quy định của Thiên Cơ, của Đấng Tạo Hóa sáng suốt chứ không có ngu muội. Và chúng ta không có tránh lợt được một mảy may nào, chỉ hướng thượng mong ra cầu giải tiến cái phần ô

trước sẽ la đà tại thế lâu hơn. Chớ không cách nào mà biến cải được cái nguyên ý của Thượng Đế.

Cho nên chúng ta càng ngày càng hướng thượng trở về, trở về một nơi thanh sạch bất động. Đó là chúng ta hòa tan với Ngài, chúng ta mới thấy rõ: ta là con của Ngài và chính ta cũng là có thể đại diện Ngài để làm việc. Cha là con, con là Cha. Cho nên khi mà chúng ta hiểu được cái chơn lý này thì tâm lúc nào cũng bình thản, ngự trị trong sự động loạn của thế gian nhưng mà tâm lúc nào cũng tịnh, và chúng ta quyết lòng tu trong động tìm cho kỳ được cái tịnh sẵn có trong nội tâm.

Cái tịnh đó có rồi chớ không phải xin mới có. Các bạn đã có rồi! Các bạn không có tịnh, các bạn không có điều khiến được cái xác này. Đã có tịnh mà không chịu vun bồi cái tịnh thì nó phải bị động lôi

cuốn mà thôi! Cho nên tôi khuyên các bạn phải giữ thanh tịnh và sáng suốt, cố gắng buông bỏ những sự trói buộc vô lý. Tình yêu thế gian cũng là trói buộc vô lý, nể nang điều này điều nọ cũng là trói buộc vô lý. Thực hành trong thanh tịnh mới giải tỏa được. Cho nên vui thay và lành thay, sự cố gắng của tôi ngày nay được tương ngộ các bạn nơi đây.

Cách 2 năm về trước tôi đã đến đây, rồi ngày hôm nay tôi lại có mặt đến đây cùng chung Thiên với các bạn và thì thầm trong tâm thức của các bạn. Chúng ta cùng đi để tìm ra chúng ta, sự quý yêu vô cùng! Tâm thức của chúng ta ôm lấy nhau để thực hành, quý nhau vô cùng! Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Huynh đệ tử muội một nhà, một tâm thức, một sự thương yêu, một tâm hồn xây dựng cho chung để cống hiến cho nơnon loại ở tương lai. Vạn linh đã ứng hiện trong Càn Khôn Vũ Trụ đã và đang chờ chúng ta tiến

bước.

Trên đường đi dài dằng dẳng, nếu chúng ta động loạn thì chẳng đi được đến cùng. Cho nên nhiều bạn bước vào Vô Vi tu 1 năm 2 năm, tôi chán Vô Vi! Vì sao? Vì động loạn mà không thấy. Nhưng rốt cuộc bỏ sự động loạn, thấy Vô Vi là có giá trị, Vô Vi là trong thanh tịnh. Nếu các bạn bỏ Vô Vi là bỏ sự thanh tịnh, mà các bạn trở về với thanh tịnh, nhất định các bạn phải gặp Vô Vi. Con đường không có thể chấp nhận được. Chúng ta là người không ngu đâu, cũng khôn lắm, cũng biết lường gạt thiên hạ để mà sống. Nhưng mà ngày nay chúng ta buông bỏ tất cả để tu, để trở về với con đường đó, con đường thanh tịnh đã từng có trong tâm chúng ta.

Chúng ta không xin xỏ sự thanh tịnh, mà chính chúng ta có sự thanh tịnh, chúng ta phải đào sâu và dẹp bỏ

sự động loạn trở về với thanh tịnh. Công đó chúng ta phải bỏ ra, không ai có thể bỏ công cho chúng ta được, công đó chúng ta có, chúng ta làm. Ý chí đó có, chúng ta phải vun bồi; tâm thức đó có, chúng ta phải xây dựng. Cho nên giữ lấy niềm tin sẵn có của chính chúng ta thì chúng ta mới thấy rõ đường đi nước bước!

Cho nên quý thay và lành thay, tình thương và đạo đức luôn luôn sống động trong tâm thức của người hành giả tu học Vô Vi. Trong mấy năm vồn vện, bước chân tôi đi đến đâu đều đem lại tình thương sống động và chính các bạn đạo đó gởi tất cả niềm tin thương yêu cho các bạn. Tôi đi đến đâu thì những tin yêu đó, luồng Điện đó cứ cùng đi với tôi và kính mến thương chúc các bạn bằng an tu học.

Cho nên tất cả khắp năm châu huynh đệ chúng ta đây rồi, chúng ta sẽ giữ xác thân bằng xương bằng thịt.

Chúng ta cũng có phương tiện tương ngộ với nhau trong một niềm tin vui vẻ, trong tình thương huynh đệ đậm đà thương yêu quý báu mong mỏi. Ngay các nước trên thế giới, khi chúng ta đến nói là Vô Vi thì mọi người quý mến chúng ta, như đã mong chờ chúng ta bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, quý vô cùng! Mới thấy rằng cái cảnh ruột thịt đời đời nó quý hơn cảnh ruột thịt tạm bợ. Cảnh ruột thịt tạm bợ trong nghĩa ân còn kể ơn; còn cảnh của bạn đạo Vô Vi không có kể ơn.

Biết thương yêu, biết xây dựng, biết người bạn tu của chúng ta đến với ta rồi là đem niềm tin và xây dựng cho ta, ảnh hưởng ta và sẽ cứu giúp ta. Cho nên phải bảo bọc cho nhau, thương yêu để thực hiện cho kỳ được tình thương và đạo đức mà bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng tâm hồn chúng ta đã khao khát. Lúc chúng ta bơ vơ ở Địa Ngục, lúc chúng ta bơ vơ

ở thế gian. Bao nhiêu cảnh kích động và phản động, mong được có ngày đoàn tụ huynh đệ, siết chặt trong tâm thức thứ tha thứ và thương yêu.

Ngày hôm nay các bạn đã lộ diện cho các bạn thấy rằng: đâu đâu phát tâm đưa nhà ra làm Thiên Đường để đón bạn hiền trao đổi tu học, hạ mình xuống để học Đạo chứ không dám dạy Đạo. Nơi nơi có Thiên Đường, nơi nơi có chỗ liên lạc rồi, để học Đạo chớ không dám dạy Đạo. Vì sao chúng ta học Đạo chúng ta không dạy Đạo? Vì Đạo trong tâm mọi người đều có, đâu phải cần chúng ta dạy. Nhưng mà ta học cái hạnh từ bi, đạo đức của mọi người khác nhau. Những cái ánh sáng đã chiếu vào tâm thức cho chúng ta, thì chúng ta mới vun bồi ánh sáng sẵn có của chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ con đường Đạo của mình có sẵn, mỗi bạn đạo đều có Tâm Đạo mới có cơ hội tương ngộ. Hành trình của chúng ta xa vời vợi, biết

bao nhiêu triệu ngàn cây số, ngày hôm nay vẫn tương ngộ trong thương yêu.

P hương tiện khoa học đã cho chúng ta thấy rằng: tiếng nói của bạn đạo của chúng ta thấm thức trong lòng, lời nói khuyên giải, lời nói tu học. Kẻ nhớ người này, nhớ người kia, nhớ người nọ, nhưng mà chưa bao giờ gặp mặt, chưa bao giờ bắt tay. Nhưng tại sao lại nhớ, lại thương? Bao nhiêu người đã nói với tôi: “Tôi quý Thanh Nguyên lắm!”; bao nhiêu người đã nói với tôi: “Tôi quý anh Yêm lắm!”; bao nhiêu người đã nói với tôi: “Tôi quý anh Thuần lắm!”; bao nhiêu người đã nói với tôi: “Tôi quý anh Tài lắm!”.

Nói sơ sơ thôi, còn nhiều Vị, nhiều Vị, nhiều Vị, nhiều Vị ở tương lai. Phải tùy duyên hỗ trợ với nhau, tùy duyên học hỏi, nung nấu trong tình thương huynh đệ và tái tục trong môi giới thanh tịnh thức tâm mà nhắc

nhở lẫn nhau. Không gặp nhau một ngày, không bắt tay nhau, nhưng mà quý yêu quý yêu luôn luôn luôn luôn luôn luôn! Nghe lời nói, đọc bài văn nhớ người hiển hiện trong tâm thức của chúng ta. Có phải rằng chỗ thanh tịnh có chỗ chứa không các bạn?

Ngày hôm nay các bạn trở về với thanh tịnh thì các bạn sẽ chứa biết bao nhiêu huynh đệ, tử muội trong tâm thức của các bạn. Các bạn có một Thiên Đường thanh tịnh vĩ đại trong tâm thức. Từ đó các bạn vui, các bạn thương yêu, các bạn liên kết khắp năm châu. Chúng ta không có thể bỏ nhau được vì chúng ta trong ý nguyện giải thoát, thoát tục; thì mọi người trong cái ý nguyện đó sống chung với nhau, kêu bằng hòa tan với nhau, không có bỏ nhau.

Cho nên khí giới tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất cả Càn Khôn Vũ Trụ, đã chiến thắng biết

bao nhiêu trận đồ từ ma quỷ đến nhân gian. Ngày hôm nay tuổi trẻ đã ý thức: tôi phải gánh và tôi phải sử dụng khí giới này để tôi tiến nhanh hơn và vượt qua mọi trở ngại. Khí giới không bao giờ bị huỷ diệt, mà khí giới cứu tinh chứ không phải khí giới sát tinh, cứu cả hai bên. Một khí giới tinh vi nhất của Thượng Đế đã ân ban cho đời Hạ Ngươn này, để trở nên, để tiến về Thượng Ngươn ở tương lai. Chỉ ôm một cái khí giới tình thương và đạo đức mới là thành công trong cái nguyên ý “bất chiến tự nhiên thành”, chúng ta phải cấy cái giống này và sử dụng khí giới này. Nếu không cấy được giống này và không sử dụng được khí giới này thì có chiến cho mấy cũng bất thành!

Cho nên trước khi các bạn nắm cây súng vật chất sự tranh chấp, nhưng mà đầu óc của các bạn đã nuôi dưỡng cái tình thương đạo đức vô cùng. Cái ý chí các bạn phải nắm đi trước khí giới mà các bạn đang làm.

Cái điều này là điều quan trọng nhất của con người, để khôi phục tâm linh và khôi phục cơ đồ, sự thành công vinh quang rực rỡ ở tương lai. Nếu các bạn biết sử dụng khí giới tình thương và đạo đức và sẽ thực hiện trong sự cần thiết và không thực hiện trong sự không cần thiết và không tạo sự đổ vỡ rạn nứt. Nhưng mà luôn luôn hàn gắn lại cho tròn trịa tốt đẹp, trong chân lý tin yêu, tha thứ và cởi mở.

Cơ Trời đã chuyển mọi người sẽ thấy rõ: linh địa Việt Nam sẽ xuất hiện. Người tu Vô Vi thực hành trong thanh tịnh và sáng suốt thì mảnh đất Tâm Linh của các bạn cũng bừng sáng, để hòa điệu nhạc cả Càn Khôn Vũ Trụ, để vui mừng ngày vinh quang của Thượng Đế giáng lâm để phán xét mọi sự việc ở quả địa cầu này; và để chuyển cho những Tâm Linh biết tu, biết sửa, biết xây dựng, biết hy sinh. Vui trong thanh tịnh, dũng trong sáng suốt, tình thương và đạo

đức không bao giờ bị cắt đứt!

Cho nên hôm nay chúng ta có cơ hội chung Thiền tu học, trong thanh tịnh mọi người chúng ta mới hưởng được mùi Đạo. Càng thanh tịnh các bạn mới cảm thấy cái mùi thơm phát trước mũi các bạn. Đạo Tâm của các bạn phấn khởi, sung sướng vô cùng, cởi mở vô cùng! Ở trong cõi thanh nhẹ vô tư, trở về cái vốn “Không Không” bao nhiêu nghìn năm của chúng ta, thơm trong thanh sạch. Cho nên tu mới hiểu, hành mới biết; không tu, không hành, không bao giờ biết.

Mượn lý thuyết này, mượn lý thuyết kia, mượn lý thuyết nọ, chỉ có xách động tâm thức của họ và không bao giờ có tiếp tục. Càng hành rồi các bạn thấy rằng: Tôi phải đi, tôi phải làm, tôi không có chờ đến ông Thầy nào tôi mới làm. Tôi đã sẵn khí giới tình thương và đạo đức của tôi, tôi phải làm. Tôi có cái luật

quân bình bên trong tôi phải khôi phục, tôi có một tâm thức vô cùng, tôi phải tự thức. Thì nam, phụ, lão, ấu cũng có cơ hội đồng dự trong cái nguyên ý này, thì vạn linh sẽ đồng tiến, vườn hạnh sẽ sáng rực lên, hòa khắp các nơi, tương sanh tương ứng, xây dựng khai triển vô cùng!

Người ta tu tới thanh tịnh, người ta có thể nói chuyện với cây bông. Người ta tu tới thanh tịnh, người ta có thể đàm đạo với một con chim. Người ta tu tới thanh tịnh, có thể nghe được lời nhắc nhở của một luồng gió. Và người ta tu tới thanh tịnh, người ta thấy hơi nóng đã sưởi lòng họ. Người ta tu tới thanh tịnh, người ta quý yêu sự thanh sạch của một khối tuyết. Hỏi chớ vạn linh ở thế gian đều là hữu ích không? Đều được tiến hóa, đều được xây dựng, đều được dự trong cảnh thanh sạch, khai triển vô cùng!

Chúng ta đã làm con người, đầy đủ năng nguyên trong cơ tạng, trong Tiểu Thiên Địa này. Càng thanh tịnh thì các bạn, mỗi một tí xiu của các bạn, một giọt máu chút xiu của các bạn, cũng có thể phân tách ra biết bao nhiêu công chuyện. Cả Càn Khôn Vũ Trụ chớ không phải tạo một cái cơ cấu quá lớn mới chứng minh đâu! Một chút xiu thôi, một giọt máu của các bạn mà phân tách biết bao nhiêu công chuyện trong ấy. Khoa học đã cho các bạn thấy, một siêu khoa học về Điện, một chút xiu Điện các bạn sẽ phân tách biết bao nhiêu công chuyện. Ngày nay các bạn đã và đang tu cái gì đây? Giải thoát, trở về với thanh tịnh, sử dụng gì đây? Khả năng Điện giới của các bạn, mà hòa với Điện giới thanh sạch của Bề Trên mới thấy rõ đường đi, rõ rệt, rất có mạch lạc, rất văn minh!

Tương lai loài người khám phá được Điện giới thì chiến tranh đâu còn nữa, nhưng mà tại sao

hiện tại chưa làm được? Vì trí độ tranh giành mê muội của nhân loại vẫn còn học bài học trước. Sau sự đùng chạm, sau sự đau đớn, sau sự khổ buồn, thức tâm mới chịu buông bỏ tánh hư tật xấu, mới trở về với thanh tịnh đó mới tìm hiểu được. Kể cả người tu cũng vậy, đang mê, đang đề cao một Vị nào và quên khả năng sẵn có của chính mình, quên đọc cuốn Kinh Vô Tự mà chính mình đã chép và viết trong nội thức. Cho nên tạo động khó tu, mang danh tu mà thiếu tu!

Bây giờ các bạn tu phải hành Đạo, không giành Đạo. Thật tu, hành chứ không phải đề cao. Nói tôi tu và thiếu tu, mang danh tu Vô Vi đi lường gạt người ta, mang danh tu Vô Vi đi tham dục bậy bạ, cái đó là tu mà thiếu tu! Phải giữ lấy ý nguyện phát nguyện từ lúc ban đầu, giải thoát để cứu độ quần sanh, ta phải tu kỹ lưỡng. Không nên nửa chừng để suy lụy về tình cảm, động loạn vì tiền tài lôi cuốn, đâm ra bơ vơ tại thị

không ai cứu mình, chẳng ai giúp được mình. Mình là người tự tiến và có cơ hội đầy đủ, ý thức rõ ràng: Càn Khôn Vũ Trụ đã vì ta, Thượng Đế đã vì ta, chỉ chờ ta hành thì ta hành và ta đến.

Cho nên ngày hôm nay các bạn đã và đang hành trong căn phòng nhỏ bé, nhưng mà ý thức tâm thức của các bạn vô cùng, đã cùng đi với tôi trong giây phút thiêng liêng từ nãy đến giờ. Chúng ta thấy rõ: nên giữ thanh tịnh và sáng suốt!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên